

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

אָמַר מִוִּהְרֵי עֵינָי לֵאמֹר מִקֹּדֶשׁ שִׁדְרָה לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יְהִי תִיקוּן לְכָל עַם
 זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת נִצְחָתִי וְאֲנִיחָה שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם כ"ח כֶּסֶל (ד' חנוכה)

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

הַזִּקְנָה ל

מִי שָׂרָא דְסַפִּינָא בְּמַאי קָטְלִי לָהּ, בְּקֶרְנָא דְחַמְרָא. וְמִי
אֵיכָא קֶרְנָא לְחַמְרָא, וְמִי שָׂרָא דְסַפִּינָא מִי הָוִי.
אֵיתָו לָהּ תִּירֵי בִיעֵי, אָמְרוּ לָהּ, הִי זִוְגְתָא חוֹרְתָא וְהִי זִוְגְתָא
אֲכַמְתָּא. אֵיתִי אִיהוּ תִירֵי גְבִינִי, אָמַר לָהּ, הִי דְעִזָּא חוֹרְתָא
וְהִי דְעִזָּא אֲכַמְתָּא:

רַס"י: בְּמַאי קָטְלִי לָהּ, עֲרוּגַת סַפִּינִין בְּמַאי גּוֹזְזִין וְקוֹצְצִין אוֹתָהּ:
מִי שָׂרָא דְסַפִּינָא בְּמַאי קָטְלִי לָהּ וְכו'.

א הַשָּׂגוֹת אֵלֶּהֶן, אֵי אֲפֻשֶׁר לְהַשִּׁיג בִּי אִם עַל-יְדֵי צְמֻצוּמִים
 רַבִּים. מֵעֲלָה לְעֵלּוּל, מִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן לְשִׁכְל תַּחְתּוֹן.
 כְּמוֹ שְׂאֵנוּ רוּאִים בְּחוּשׁ, שְׂאֵי אֲפֻשֶׁר לְהַשִּׁיג שְׁכָל גְּדוּל, כִּי אִם
 עַל-יְדֵי הַתְּלַבְּשׁוֹת בְּשִׁכְל הַתַּחְתּוֹן. כְּמוֹ הַמְּלַמֵּד כְּשֶׁרוֹצֵה לְהַסְבִּיר
 שְׁכָל גְּדוּל לְהַתְּלַמֵּד, הוּא צָרִיךְ לְהַלְבִּישׁ אוֹתוֹ בְּשִׁכְל תַּחְתּוֹן וְקָטָן,
 כִּדֵּי שְׂיוּכַל הַתְּלַמֵּד לְהַבִּינּוּ. דְּהִינּוּ שְׂהוּא מִצִּיעַ לוֹ מִתְּחִלָּה
 הַהִקְדָּמוֹת וְשִׁכְלִיּוֹת קְטַנִּים שְׂמַסְבִּב לוֹ תְּחִלָּה, כִּדֵּי לְהַבִּינּוּ עַל יְדֵי
 זֶה הַמְּכֻּן, שְׂהוּא שְׁכָל עֲלִיּוֹן וְגְדוּל:

ב וְצָרִיךְ: כָּל אֶחָד לְבַקֵּשׁ מְאֹד מְלַמֵּד הַגּוֹן כְּזֶה, שְׂיוּכַל לְהַסְבִּיר
 וּלְהַבִּין אוֹתוֹ שְׁכָל עֲלִיּוֹן וְגְדוּל כְּזֶה, דְּהִינּוּ הַשָּׂגוֹת
 אֵלֶּהֶן. כִּי צָרִיךְ לָזֶה רַבִּי גְּדוּל מְאֹד מְאֹד, שְׂיוּכַל לְהַסְבִּיר שְׁכָל
 גְּדוּל כְּזֶה, עַל יְדֵי הַשְּׁכָל הַתַּחְתּוֹן כַּנֶּ"ל, כִּדֵּי שְׂיוּכְלוּ הַקְּטַנִּים

לְהַבִּינוּ. וְכֹל מֵה שֶׁהוּא קָטָן בְּיוֹתֵר, וּמְרַחֵק בְּיוֹתֵר מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הוּא צָרִיךְ רַבִּי גָדוֹל בְּיוֹתֵר. כְּמוֹ שֶׁמְצִינֵנוּ בְּעֵת שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְרָגָה קְטַנָּה מְאֹד, דְּהֵינּוּ בְּמִצְרַיִם, שֶׁהָיוּ מְשַׁקְעִים בְּמִ"ט שְׁעָרֵי טְמֵאָה, הָיוּ צָרִיכִים רַבִּי גָדוֹל וּמְלַמֵּד גָּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד, דְּהֵינּוּ מִשָּׁה רַבְנֵנוּ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם. כִּי כֹל מֵה שֶׁהוּא קָטָן וּמְרַחֵק בְּיוֹתֵר, צָרִיךְ מְלַמֵּד גָּדוֹל בְּיוֹתֵר. שִׁיְהִיָּה אֲמֵן כְּזֶה, שְׂיֻכַּל לְהִלְבִּישׁ שְׂכָל עֲלִיוֹן כְּזֶה, דְּהֵינּוּ הַשְּׁגָתוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, לְקָטָן וּמְרַחֵק כְּמוֹתוֹ. כִּי כֹל מֵה שֶׁהַחֹלָה נַחֲלָה בְּיוֹתֵר, צָרִיךְ רוֹפֵא גָדוֹל בְּיוֹתֵר.

עַל כֵּן אֵינּוּ לְהֶאָדָם לֹאמֹר: דֵּי לִי אִם אֶהְיֶה מְקָרֵב אֶצֶל אִישׁ נִכְבָּד וְיִרְאֵהוּ, אִם, שְׂאִינּוּ מְפֹלֵג בְּמַעֲלָה, כִּי הֲלוֹאִי שְׂאֶהְיֶה מְקֻדָּם כְּמֵהוּ. אֵל יֹאמֶר כֵּן, כִּי אֲדַרְבָּא, כְּפִי מֵה שֶׁיִּדַּע אֲנִי שֶׁבְּנִפְשָׁה גָדוֹל פְּחִיתוּתוֹ וְגָדוֹל רַחוּקוֹ שֶׁנִּרְחַק מְאֹד מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מֵה שֶׁיִּדַּע בְּנִפְשׁוֹ. וְכֵמוֹ כֵּן כֹּל מֵה שֶׁיִּדַּע בְּעֲצָמוֹ שֶׁהוּא מְרַחֵק בְּיוֹתֵר, צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ לְנִפְשׁוֹ רוֹפֵא גָדוֹל מְאֹד מְאֹד, הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה בְּיוֹתֵר, דְּהֵינּוּ שִׁיְחֲזִיר וְיִבְקֵשׁ תָּמִיד לְזִכּוֹת לְהִתְקָרֵב לְהַרְבֵּי הַגָּדוֹל מְאֹד מְאֹד כִּי כֹל מֵה שֶׁהוּא קָטָן בְּיוֹתֵר, צָרִיךְ מְלַמֵּד גָּדוֹל בְּיוֹתֵר כִּי כֹל:

גַּוְהָ בְּחִינַת שְׁעָרוֹת, שֶׁהֵאָרֹת הַמַּחִין יוֹצְאִין בְּהַשְּׁעָרוֹת. כֵּן הַשְּׂכָל הָעֲלִיוֹן שֶׁהוּא הַשְּׂגוֹת אֱלֹהוֹת, הוּא מִתְלַבֵּשׁ בְּהַשְּׂכָל הַתַּחְתּוֹן. וְזֶה בְּחִינַת (תְּקוּן ע' קי"ג) שֶׁעָרָא בְּעַגּוּלָא, בְּחִינַת סְבוּבִים, דְּהֵינּוּ הַתְּקַדְמוֹת הַמְּסַבְּבִין עַד שֶׁבָּאִים אֶל הַמְּכֻּן כִּי כֹל. וְהַעֲקָר הוּא הַמְּכֻּן, כְּמוֹ שֶׁמְצִינֵנוּ בְּדַבְּרֵי רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה (יְבָמוֹת ט"ז): שֶׁסְּבָבוּהוּ בְּהִלְכוֹת עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְצַרַת הַבַּת. נִמְצָא שְׂכָל הַהִלְכוֹת שֶׁדְּבָרוֹ מְקֻדָּם לֹא הָיוּ עֲקָר הַמְּכֻּן, רַק הָיוּ סְבוּבִים וְהִתְקַדְמוֹת כִּי לְהִגִּיעַ לְצַרַת הַבַּת שֶׁהוּא הַמְּכֻּן:

וְזֶה בְּחִינַת (שָׁם בְּתִקוֹן ע' קי"א): 'שֶׁעָרָא אֶכְמָא', בְּחִינַת (שִׁיר הַשִּׁירִים א'): "שְׁחֹרָה אֲנִי וְנֹאָוָה". כִּי הַשְּׁחָרוֹת הוּא מְקַבֵּץ אֶת הָרְאוֹת וּמְצַמֵּץ אֹתוֹ כְּדֵי לְרְאוֹת הַיֵּטֵב, כֵּן הַשֶּׁכֶל הַתַּחְתּוֹן הוּא בְּחִינַת שְׁחָרוֹת, שְׁמַצְמֵץ בּוֹ נֹאָוָה וְיִפִּי שֶׁבְשֶׁכֶל הָעֲלִיּוֹן:

וְאֵלֹו הַשְּׁעָרוֹת הֵן בְּחִינַת 'שֶׁעוֹרָא דְאֶתְוֹן דְּאוֹרִיתָא' (תִּיקוֹן ע'), כִּי הַמְצֻזוֹת הֵם חֲכָמוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. כִּי כָּל מְצֻזָה וּמְצֻזָה יֵשׁ לָהּ שְׁעוֹרִים אַחֲרִים וּגְבוּלִים, כְּגוֹן מִפְּנֵי מָה הַמְצֻזָה הַזֹּאת מְצוּתָהּ בְּכָךְ, מִפְּנֵי שֶׁכֵּן חִיבָה חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְכֵן מְצֻזָה אַחֶרֶת מְצוּתָהּ בְּכָךְ, לְפִי חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְכָל מְצֻזָה וּמְצֻזָה יֵשׁ לָהּ אוֹתִיּוֹת וְתִבּוֹת וְעֲנִינִים שֶׁהֵם שְׁעוֹרִים וּגְבוּלִים שְׁמַצְמֵץ בָּהֶן חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שְׁזֶה בְּחִינַת הַתְּלַבְּשׁוֹת הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן בְּשֶׁכֶל הַתַּחְתּוֹן, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכִין לְהַשְׁגוֹת אֱלֹהוֹת כַּנִּ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת (כָּבֵא בְּתָרָא ט"ז): 'בֵּית הָיְתָה לוֹ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ וּבְכָל שְׁמָה', 'בֵּית', זֶה בְּחִינַת בֵּית עֵינַי. דְּהֵינּוּ הַשְּׁחָר שְׁבַע עֵינַי, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׁחָרוֹת הַנִּ"ל, שֶׁהוּא מְצַמֵּץ וּמְגַבִּיל וְכוּלָּל בְּעֵצְמוֹ כָּל הַדְּבָרִים הַגְּדוֹלִים הָעוֹמְדִים לְנֶגְדּוֹ. כְּגוֹן הַר גְּדוֹל כְּשֶׁעוֹמֵד לְפָנֵי הַבַּיִת עֵינַי, שֶׁהוּא הַשְּׁחָר שְׁבַע עֵינַי, אֲזִי נִגְבֵּל כָּל הַהָר בְּתוֹךְ הַבַּיִת עֵינַי שְׁרוּאָה אֹתוֹ. כִּי הַשְּׁחָרוֹת שְׁבַע עֵינַי הוּא מְצַמֵּץ כָּל הַדְּבָרִים הַגְּדוֹלִים וְנִכְלָלִין וְנִרְאִין בְּתוֹכּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה רוֹאִין וּמְשִׁיגִין הַדְּבָר שְׁרוּאִין. כְּמוֹ כֵּן זֶה הַשֶּׁכֶל הַתַּחְתּוֹן מְצַמֵּץ וּמְגַבִּיל הַשֶּׁכֶל הַגְּדוֹל הָעֲלִיּוֹן וְנִכְלָל בְּתוֹכּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה רוֹאִין וּמְבִינִים וּמְשִׁיגִים אֶת הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן הַגְּדוֹל כַּנִּ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת ג'): "וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּלִבַּת אֵשׁ", שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רָצָה לְהִלְבִּישׁ לוֹ הַשְּׁגוֹת אֱלֹהוֹת, וְהִלְבִּישׁ לוֹ בְּבְחִינַת בֵּית

עין הנ"ל (עיינ בתיקון ו' ובתיקון י"א ובתיקון ע'). וְזֶה בְּחִינַת (כָּבֹא בְּתָרָא קמ"א): 'בַּת תְּחִלָּה - סִימָן יָפֵה לְבָנִים'. 'בַּת תְּחִלָּה', זֶה בְּחִינַת הַשֶּׁכֶל הַתְּחִתּוֹן, שֶׁהוּא תְּחִלָּה וְהַקְדָּמָה לַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן. וְזֶה בְּחִינַת: 'סִימָן יָפֵה לְבָנִים', 'בָּנִים', זֶה בְּחִינַת הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן. כְּמֵאמֹר חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבָרְכָה (מְנַחֹת ק"י): "הָבִיאי בְּנֵי מֶרְחוֹק וּבְנוֹתֵי מִקְצֵה הָאָרֶץ", 'הָבִיאי בְּנֵי - אֱלוֹ גְּלִיּוֹת שְׁבָבָבֵל שְׂדֵעֲתָן מִיִּשְׁבַּת בְּבָנִים'. 'בְּנוֹתֵי - אֱלוֹ גְּלִיּוֹת שְׁבָשָׂאֵר אֲרָצוֹת שְׂדֵעֲתָן אֵינָן מִיִּשְׁבַּת בְּבָנוֹת'. נִמְצָא שְׁבָנִים הֵם בְּחִינַת דַּעַת מִיִּשְׁבַּת, בְּחִינַת שֶׁכֶל עֲלִיּוֹן וְגָדוֹל הַנ"ל. שְׁמֵשִׁיגִין עַל יְדֵי הַהִקְדָּמוֹת, בְּחִינַת שֶׁכֶל הַתְּחִתּוֹן כַּנ"ל. וְזֶהוּ 'בַּת תְּחִלָּה', שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶל הַתְּחִתּוֹן. 'סִימָן יָפֵה לְבָנִים', שֶׁעַל יְדֹ מִשִּׁיגִין הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת בָּנִים כַּנ"ל. וְזֶהוּ 'סִימָן יָפֵה', שָׁבוּ מִסָּמָן וּמִגָּבֵל הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן, בְּבְחִינַת 'שִׁיעוּרָא דְאַתּוֹן דְּאוּרִיתָא', בְּחִינַת 'שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה' כַּנ"ל:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

מישראל דסכינא - ל

א השגת אלהות אי אפשר להשיג כי אם על ידי צמצומים רבים מעלה לעלול משכל עליון לשכל תחתון. כמו המלמד שמציע לתלמידו מתחלה הקדמות ושכליות קטנות כדי להבינו על ידי זה המכון שהוא שכל עליון וגדול. וצריך כל אחד לחזור ולבקש מאד ולהתפלל להשם יתברך הרבה שיזכה להתקרב להצדיק האמת שיהיה רבי הגון ומלמד גדול ונורא כזה שיהיה גדול במעלה כל כך, שיוכל להאיר ולהכניס בו ולהבינו שכל עליון וגדול כזה, דהינו השגת אלהות שזה עקר התכלית:

ב וצריך לבקש אחר הרבי הגדול ביותר. (אמר המעתיק, עין סנהדרין

❦
❦
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר
❦
❦

אֲשֶׁר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָיִל "צָדִיק צָנַי מִקֻּוֹה שִׁדְיָי צִחָד מִסְפְּרֵי רַבְנֵי יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ❦

❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנְצַח" שְׁעֵי יִשִׁיבַת תִיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

ל"ב, תָּנּוּ רַבָּנָן צֶדֶק צֶדֶק תְּרִדוּף הֵלֵךְ אַחַר הַבֵּית־דִּין יָפֵה אַחַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְלֵד אַחַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַבְדַּי לְבָרוּר חֵיל, וּפְרַשׁ מִהַרְשָׁ"א הַבֵּית־דִּין הֵיפָה שְׂבָאוֹתוֹ הַדּוֹר. וַיְדוּעַ כִּי הֵם הָיוּ הַיְחִידִים בְּדוֹרוֹתֵיהֶם כִּי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַבְדַּי הָיָה נָשִׂיא וְרֹאשׁ הַסַּנְהֶדְרִי גְדוֹלָה כַּמּוּבָא בְּסֵפֶר יוֹחָסִין דְּרַב י"ב וְשָׁם דָּף ל"ה. וְכֵן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגְּדוֹל הָיָה הַתְּלָמִיד הַגְּדוֹל שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַבְדַּי כַּמּוּבָא בְּסֵפֶר כ"ח ע"א שֶׁכָּל הַתְּנַהְגּוֹת שֶׁנַּהֲגָה רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַבְדַּי שְׁלֹא שָׁח שְׂיַחַת חֵלִין וְלֹא הֵלֵךְ ד' אַמּוֹת בְּלֹא תוֹרָה וּבְלֹא תְּפִלִּין וְכוּ'. הָיָה גַם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר תְּלָמִידוֹ נוֹהֵג אַחֲרָיו. וְעַיִן בְּאוֹר הַחַיִּים עַל פְּסוּק זֶה שֶׁפֶרֶשׁ שְׂבָא לְהַזְהִיר הָעַם לְחֹזֵר אַחַר הַחֲכָמִים הַמְּפִלְגִים בְּיוֹתֵר שְׂבָתָם וְלֹא לְהַסְתַּפֵּק בְּקַטְנִים כִּי אִם לְחֹזֵר וּלְהַטְרִיחַ בְּעַל מְנוּי הַדִּינִים אַחַר הַיּוֹתֵר רְאוּיִים מֵהֶם): כִּי צָרִיכִין לָזֶה רַבִּי גְדוֹל מְאֹד שְׂיוּכָל לְהַסְבִּיר שֶׁכָּל הַגְּדוֹל שֶׁל הַשְּׂגָת אֱלֹהוֹת וּלְהַאִיר גַּם בּוֹ. וְכָל מֵה שֶׁהוּא קָטָן בְּיוֹתֵר וּמְרַחֵק בְּיוֹתֵר מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא צָרִיךְ רַבִּי גְדוֹל בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁרְאִינוּ בְּמִצְרַיִם שֶׁהָיוּ מְשַׁקְעִים בְּאַרְבָּעִים וְתַשְׁעָה שְׁעָרֵי טְמֵאָה הָיוּ צָרִיכִים רַבִּי גְדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד דִּהְיִינוּ מַשֶּׁה רַבָּנּוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם. כִּי כָּל מֵה שֶׁתְּחוּלָה נַחֲלָה בְּיוֹתֵר צָרִיךְ רוֹפֵא גְדוֹל בְּיוֹתֵר. עַל כֵּן לֹא תִטְעֶה לֹאמֹר דַּי לִי אִם אֶהְיֶה מְקָרָב אֲצֵל אִישׁ כָּשֶׁר פָּשׁוּט הַמְּחַזֵּק בְּיִרְאַת הַשֵּׁם וְנִכְבָּד קְצָת, וְלָמָּה לִי לְבַקֵּשׁ גְּדוּלוֹת וּלְחֹזֵר אַחַר הַצְּדִיק הַגְּדוֹל דִּיקָא, הַלּוֹאִי שֶׁאֶהְיֶה מִתְּחִלָּה כְּמוֹ אִישׁ כָּשֶׁר הָיָה (כְּמוֹ שֶׁטוֹעִין בְּזֶה כַּמָּה אֲנָשִׁים) אֵל תִּטְעֶה לֹאמֹר כֵּן, כִּי אֲדַרְבֶּה כָּל אֶחָד כְּפִי מֵה שֶׁיִּדְעַ בְּנַפְשׁוֹ גְּדָל פְּחִיתוּתוֹ וְגְדָל רַחוּמֵי שְׁנַתְרַחֵק מְאֹד מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כְּמוֹ כֵּן הוּא צָרִיךְ דִּיקָא לְהִתְקָרֵב לְהַרְבִּי הָאֵמֶת הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה בְּיוֹתֵר הָרוֹפֵא לְנַפְשׁוֹ. הַגְּדוֹל מְאֹד בְּיוֹתֵר שֶׁיְהִיָּה אָמֵן נִפְלָא כְּזֶה שְׂיוּכָל לְהַלְבִּישׁ שֶׁכָּל עֲלִיּוֹן כְּזֶה דִּהְיִינוּ הַשְּׂגָת אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ לְקַטָּן וּמְרַחֵק כְּמוֹתוֹ:

ג וְזֶה בְּחִינַת שְׁעָרוֹת שֶׁהָאָרוֹת הַמְּחִין יוֹצְאִין בְּהַשְׁעָרוֹת, כִּי הַשְּׂכָל הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הַשְּׂגָת אֱלֹהוֹת הוּא מִתְּלַבֵּשׁ בַּשְּׂכָל הַתְּחִתּוֹן.

ואלו השערות הן בחינת שעורא דאתון דאורייתא (תקון ע). כי
 המצוות הם חכמת הבורא יתברך שמו כי כל מצוה ומצוה יש
 לה שעורים אחרים וגבולים ואותיות ותבות וענינים שהם
 צמצומים שמצמצם בהם חכמתו יתברך שמו שזה בחינת
 התלבשות הנ"ל להשיג על ידם השגת אלהותו יתברך, וכל אות
 ואות שבתורה וכל מצוה היא בחינת צמצום הנ"ל. על כן על ידי
 התורה והמצוות ממשיכין השגת אלהותו יתברך: (אמר המעתיק,
 וזהו לשון המשנה חגיגה סוף פרק א' הלכות שבת חגיגות והמעילות הרי הם בפרקים
 התלויים בשערה. ופרש רבנו עובדיה מברטנורא: שהן תלויות ברמז במקרא מעט בחר
 התלוי בשערות הראש עד כאן לשונו:)

סדר חיי מוהר"ן היזמני:

קסט (ג) בלמברג בין פורים לפסח בשנת תקס"ח הלך אל חדר
 מיחד ובכה הרבה מאד שם וקרא לר' שמעון ודמעתו על לחייו
 ונאנח ואמר אין עם מי להתיעץ. וספר לו אז מענין באשר שיש
 לו ספר בביתו שאבד אשתו ובניו בשביל זה כי נסתלקו עבור
 זה, ומסר נפשו על זה ועכשיו אינו יודע מה לעשות.
 והענין היה כי ראה שמכרח להסתלק שם בלמברג אך אם ישרף
 זה הספר יוכל לחיות. ועל כן היה רבנו זכרוננו לברכה מספק ולא
 ידע לתת עצה בנפשו מה לעשות, כי היה צר לו מאד לשרף זה
 הספר הקדוש והנורא מאד אשר מסר נפשו על זה וכו' ועצם
 קדשת ונוראות של זה הספר אי אפשר לדבר מזה כלל, ואם היה
 נשאר זה הספר בעולם היו רואין גדלת רבנו זכרוננו לברכה עין
 בעין וכו' השיב לו רבי שמעון בודאי אם יש איזה סברא שחייכם
 תלוי בזה בודאי טוב יותר לשרף הספר כדי שתשארו בחיים.
 השיב רבנו זכרוננו לברכה על כל פנים יתארך הזמן בודאי הינו

זֶה הַסֵּפֶר עַל-כָּל-פָּנִים יְהִי לּוֹ אֲרָכָא לְחַיּוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה

ח'ס"ח ז'צ"ל "צדק צני" מקוה שד"ך צה"ד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" ז'צ"ל
ז'צ"ל "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ז'צ"ל

אם ישרף זה הספר על-כל-פנים יהיה לו ארכא לחיות בעולם הזה עוד איזה זמן אבל אף-על-פי-כן צר לי מאד לשרפו כי אין אתה יודע גדל יקרת קדשתו של זה הספר ואנכי אבדתי אשתי הראשונה ובני וכמה יסורים עצומים שהיו לי בשביל זה וכו' והיה בוכה מאד מאד.

ואחר-כך בא הדאקטיר לביתו ורבי שמעון ורבנו זכרוננו לברכה היו עוסקים בענין שיחה הנ"ל וספר רבי שמעון להדאקטיר בדרך קבלנא על רבנו זכרוננו לברכה על שהוא בוכה עכשו בעת הזאת שחליו כבד עליו כל כך, והדאקטיר נבהל אז מאד לפני רבנו זכרוננו לברכה. ואחר-כך דבר עמו הדאקטיר קצת והלך, ואחר-כך דברו עוד רבי שמעון ורבנו זכרוננו לברכה והוא זכרוננו לברכה היה בוכה הרבה הרבה מאד.

ואחר-כך אמר לרבי שמעון אם-כן אפוא הא לך המפתח של הקאמאדע [ארון] שלי וליך מהרה חושא אל תעמד ותשכר עגלה לברסלב ואל יעצרך הגשם והשלג ורויך מהרה חושא לברסלב ותבוא לשם ותקח שני ספרים אחד מנח בהקאמאדע והשני מנח בתוך תבה של בתי אדל, ותקח אותם ותשרף אותם. ושני הספרים היו אחד כי אחד היה מועתק מחברו (וההעתקה היתה על ידי שזכיתי להעתיק אצלו אך תכף אחר שהעתיקתיו לקח שניהם הינו ספר כתיבת ידו הקדוש והספר שהעתיקתי וטמנם שניהם אצלו ואלו שני ספרים צוה לשרף) אך למען השם הזדרז מאד בזה והזהיר את רבי שמעון מאד לבל יהיה חכם בזה הינו שלא יתחכם לשנות דבריו חס ושלום לבלי לשרף איזה ענין ולגנוזו אצלו רק יקיים דבריו בזריזות גדול.

ותכף הלך רבי שמעון בזריזות גדול ושכר עגלה לברסלב לבית

רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה וּבְבוֹאוֹ לְדֹאֲשִׁיב שְׁהִיא סְמוּךְ לְבִרְסֵלַב נָפֵל
 רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתָאוֹם וְהֵטֵל עַל עַרְשׂ דְּוֵי וְלֹא הָיָה יָכוֹל לָקוּם. וְהִבִּין
 שֶׁהוּא מַעֲשֵׂה בַעַל דָּבָר שְׂרוּצִין לְמַנְעוֹ מְלָקִים דְּבָרָיו (כִּידוּעַ לָנוּ כְּבָר
 שְׁעַל כָּל מָה שֶׁצָּוָה רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה לַעֲשׂוֹת, יֵשׁ עַל־זֶה אֲלָפִים וְרַבּוֹת מְנִיעוֹת
 גְּדוּלוֹת מְאֹד, בְּפֶרֶט עַל דְּבָר גָּדוֹל כְּזֶה שֶׁחַיֵּי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה הָיוּ תְלוּיִים בְּזֶה)
 וְצָוָה רַבִּי שְׁמַעוֹן לְהַנִּיחַ אוֹתוֹ עַל הָעֲגָלָה לְנִסְעַ לְבִרְסֵלַב כִּי
 הִתְיַשֵּׁב שְׁהוּא יִהְיֶה מְנַח עַל הָעֲגָלָה וַיִּסַּע לְבִרְסֵלַב כָּל עוֹד נִפְשׁוֹ
 בּוֹ. וְהָיָה מְצַפֶּה רַק שֶׁיָּבוֹא לְבִרְסֵלַב שְׂיוֹכֵל עַל־כָּל־פָּנִים לְצוּוֹת
 לְאַחֲרִים שֶׁיִּשְׂרְפוּ הַסְּפָרִים לְפָנָיו.

וְכֵן הָיָה שֶׁהַנִּיחוֹ אוֹתוֹ עַל הָעֲגָלָה וְנִסַּע לְשָׁם וּבְבוֹאוֹ לְבִרְסֵלַב חָזַר
 תִּכְרַף לְאִיתָנוּ וְהִבְרִיא כְּבַתְחֵלָה וְלָקַח שְׁנֵי הַסְּפָרִים וּשְׂרָפָם שְׁנִיָּהֶם
 אוֹי לָנוּ שְׁלֹא זָכִינוּ שֶׁיִּשְׂאָר אוֹר [הַגְּדוֹל] הַזֶּה שֶׁל הַסֵּפֶר הַזֶּה
 וּבְעוֹזְנוֹתֵינוּ הָרַבִּים גָּזְרוּ עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם לְשָׂרְפוֹ (כְּתִבִיד) וְאָמַר
 רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שֶׁזֶה הַסֵּפֶר לֹא יִהְיֶה עוֹד בְּעוֹלָם חֲבַל עַל
 דְּאֲבָדִין בְּעוֹזְנוֹתֵינוּ הָרַבִּים אֲבָדָה שְׂאִינָה חוֹזֶרֶת וְאָמַר שֶׁזֶה
 הַסֵּפֶר בְּהִכָּרַח לְשָׂרְפוֹ וְזֶה הַסֵּפֶר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן יִהְיֶה נִדְפָּם
 וַיִּתְּפֶשֶׁט בְּעוֹלָם:

סדר האלף-בית היומני:

קכז. מי שמנסה את הצדיק, כאלו מנסה את הקדוש-ברוך-הוא.
 קכח. כל הגביות שאמות העולם גובין מישראל, אין זה אלא
 בשביל הפגם שפגמו בכבוד הצדיק. קכט. כששונאי השם הובררים
 וחולקים על הצדיק, הוא כבוד גדול לצדיק. קל. על-ידי אמונת
 צדיקים נמתק הדין. קלא. הצדיק הוא מלמד את הקדוש-ברוך-
 הוא בתורתו, איך יתנהג עמנו. קלב. התפלה שאדם מתפלל
 בהתקשרות הצדיקים, הוא נענה. קלג. הקדוש-ברוך-הוא מוחל

עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל בְּשָׁבִיל הַצְּדִיקִים. קלל. הַלִּיצָנוֹת אֵינּוּ מְנִיחַ אֶת
הָאָדָם לִילָף לְצְדִיקִים. קלה. עַל־יְדֵי צְדָקָה זֹכָה לְהִתְקַרְבוֹת
לְצְדִיקִים. קלו. אֵין לָךְ צְדִיק שְׂאִין עָלָיו מַחְלָקַת וּמַחְקָרִים. קלוז. יֵשׁ
רָשָׁע שֶׁהוּא בּוֹשׁ לְכַפֵּר בַּצְּדִיק עֲצֵמוֹ וּמְדַבֵּר רָעוֹת עַל אֱלֹהֵי שָׁמַיִם
תַּחַת הַצְּדִיק. קלת. עַל־יְדֵי רְאִית פְּנֵי הַצְּדִיק נִתְחַדַּד הַשֶּׁכֶל. קלט.
מִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת הַצְּדִיק, שְׁלֹא יִפֹּל בּוֹ שׁוֹם צֶעַר, יִזְכֶּה לְכָבוֹד וְיִהְיֶה
מְצַדֵּק הַצְּדִיק. קמ. עַל־יְדֵי שְׂמִיעַת תּוֹרָה מִפִּי הַצְּדִיק מְקַבְּלִין
חַיּוֹת. קמא. רָשָׁע שֶׁעָשָׂה חַטָּאִים רַבִּים, תִּקְנָתוֹ – שִׁיחֶיהָ פְּעֻלוֹתָיו
לְחַיּוֹת אֶת הַצְּדִיק. קמב. בְּשֶׁרָשָׁע מְכַנִּיעַ אֶת עֲצֵמוֹ תַּחַת הַצְּדִיק,
בִּידוּעַ שֶׁנִּגְזַר עַל הַצְּדִיק אֵיזָה צָרָה וְעַכְשָׁו לֹא יָבֹא עָלָיו עוֹד
הַצָּרָה. קמג. בְּשִׁתִּירָא מִהַצְּדִיק, תִּזְכֶּה לָסוּר מֵרָע. קמד. בְּשֶׁהַצְּדִיק
שׁוֹרָה בְּצֶעַר, וְהָרָשָׁע מְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עָלָיו, עַל־יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְעֵתִיד
לְעֵמֵד עַל שַׁעֲרֵי צְדִיק. קמה. מִה שֶׁלְּפָעֲמִים הִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
אֵינּוּ שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת הַצְּדִיק, כִּדִּי שִׂידָחָה בָּזָה אֶת הָרָשָׁעִים,
שִׁישְׂאָרוֹ בְּרָשָׁעוֹתָיו. קמו. עַל־יְדֵי מַחְלָקַת עַל הַצְּדִיק שׁוֹכְחִין אֶת
הַתּוֹרָה. קמוז. הַשֶּׁבַח שֶׁמְשַׁבְּחִין אֶת הַצְּדִיקִים, כְּאֵלוֹ מְשַׁבְּחִין אֶת
הִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. קמח. עִיר שֶׁהִיא צִיָּת אֶת הַצְּדִיק, אֵין מְלַחֶמָה
בְּשִׂמְעַת בָּהּ וְאֵין מְהוּמָה וְאֵין שְׂמוּעָה רָעָה. קמט. הַהִתְנַגְּדוֹת עַל
הַצְּדִיקִים זֶה בָּא מִהִתְנַגְּדוֹת שֶׁבֵּין הַצְּדִיקִים בְּעֲצֵמָן. קנ. בְּשָׁבִיל
זֶה הִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נֹתֵן פְּרִנָּסָה לְצְדִיק עַל־יְדֵי הַמוֹזְעֵם, כִּדִּי
שִׁיחֶיהָ לוֹ אֵיזָה הִתְחַבְּרוֹת עִמָּהֶם, וּכְשִׁיזְכֹּר הִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֶת
הַצְּדִיק, יִזְכֹּר גַּם אוֹתָם. קנא. בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ תְּלוּי בְּקִרְבַּת הַצְּדִיק.
קנב. עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַנֶּפֶשׁ תְּלוּי בְּקִרְבּוֹת הַצְּדִיקִים.

סֵדֶר שִׁיחֹת הַר"ן הַיּוֹמִי:

פד "וְאֵל תֹּאמַר שֶׁהַשְּׂאוֹל וְהַקָּבֵר בֵּית מָנוֹס לָךְ" (אָבוֹת דִּכּא) כִּי

בעולם הזה שיש להאדם טרדות ועל הפרנסה יכול להיות שיעקץ
 וינשך אותו פרעוש והוא לא ירגיש, מחמת שמחשבתו טרודה
 באיזה מחשבה של פרנסה וכיוצא אבל שם בקבר שאז אין
 להאדם שום טרדא ושום מחשבה אחרת, אז הוא שומע אפלו
 הרחישה וההלוד של התולעים איך הם רוחשים ובאים אליו,
 ומרגיש הצער של כל נשיכה ונשיכה ואין שום דבר שיטרידהו
 ומנעהו מגדל צערו הקשה רחמנא לצלן:

פה אחד שאל אותו על ענין נסיעה לאיזה מקום, אם יסע לשם
 השיב לו: כשרואה אדם נסיעה לפניו, אין לו להתעקש למנע מזה
 לישב בביתו ודוקא כי בכל מקום שאדם נוסע לשם הוא מתקן שם
 איזה דבר רק שיזהר להיות שמור מן העברה חם ושלום, אבל
 כשהוא רק שמור מן העברה חם ושלום אזי כל אדם מתקן בכל
 מקום שהוא נוסע לשם אפלו איש פשוט לגמרי כי בכל מקום
 שהאדם בא לשם, הוא עושה שם בודאי איזה דבר שבקדשה
 על-כל-פנים כי מתפלל שם ואוכל שם ומברך על אכילתו לפניו
 ולאחריו וכיוצא בזה כי בודאי איש ישראל אפלו הפחות
 שבפחותים, על-כל-פנים הוא עושה כמה דברים שבקדשה בכל
 מקום אשר הוא שם ועל-כן בודאי האדם מכרח מן השמים להיות
 שם באותו מקום ודוקא כדי שיתקן שם מה שהוא ודוקא צריך
 לתקן שם על-כן הוא טובה לפניו מה שנודמן לו נסיעה לשם, כי
 אולי יהיה מכרח לבוא לשם בשלשלאות של ברזל, וכמו שאמרו
 רבותינו, זכרונם לברכה (שבת פט:) על יעקב אבינו: ראוי היה
 יעקב לירד למצרים בשלשלאות של ברזל אלא וכו' כמו כן הוא
 בכל אדם שהוא טובה לפניו מה שמודמן לו נסיעה לשם כי בלא
 זה אולי היה מכרח לירד לשם בשלשלאות וכו' חם ושלום, כנזכר

זֶה נֶתֵן וְלֹא יַעֲבֹר

ח"טב ✧ צִמְרֵי מַנְהֵגֵי דִּינֵי לְ"צִדִּיק לְצִדִּיק מִקּוֹה שִׁדְּךָ לְצִדִּיק מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן לְכַל" ✧

✧ "חֵק נֶתֵן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁע"י יִשְׁבֹּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ✧

לְעִיל וְכֹל זֶה דְבַר עִם אִישׁ פְּשׁוּט לְגַמְרֵי כִי אֶפְלוּ אִישׁ פְּשׁוּט לְגַמְרֵי מִיִּשְׂרָאֵל מִתְקַן גַּם-כֵּן בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא וּבְלֵבֶד שִׁיְהֵא שְׁמוֹר וְכו' כַּנִּזְכָּר לְעִיל (וְסוּד זֶה מְרָמֵז בְּ"פְרֵי עֵץ חַיִּים" בְּשֶׁעַר קְרִיאת שְׁמַע (פָּרָק ג) בְּכֹונוֹת זְכוּרָת יִצְיָאת מְצָרִים עֵין שָׁם וְהַבֵּן):

סֵדֶר שְׁלֹחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ג) יש מי שאומר שאם היה בגן ורוצה לאכול מפירות כל אילן ואילן כיון שברך על אילן אחד א"צ לברך על האחרים והוא שבשעה שברך היה דעתו לאכול מאותם האחרים אבל מגן לגן צריך לברך אפילו אם הם סמוכים ואפילו אם כשבירך תחלה היה דעתו על הכל: (ד) אם אכל פת במקום אחד וחזר ואכל במקום אחר אינו מברך בה"מ אלא במקום השני כמו שנהגו הולכי דרכים שאוכלים דרך הילוכם ויושבים ומברכין במקום סיום אכילתם: (ה) י"א ששבעת המינים טעונים ברכה לאחריהם במקומם ויש אומרים דדוקא מיני דגן: הגה ויש אומרים דוקא פת לבד (ב"י סימן קפ"ד בשם רשב"א) (הגהות מיימוני פ"ד): (ו) מי שנזכר בתוך הסעודה שלא התפלל ועמד והתפלל אפילו אם אין שהות לגמור סעודתו ולהתפלל שחייב להפסיק ואי אפשר לו לאכול עד שיתפלל עם כל זה לא הוי הפסק: (ז) אדם שישן בתוך סעודתו שינת עראי לא הוי הפסק: הגה וכן אם הפסיק בשאר דברי רשות כגון שהוצרך לנקביו וכיוצא בזה:

סימן קע"ט (ח) גמר סעודתו ונטל ידיו מים אחרונים אינו יכול לאכול ולא לשתות עד שיברך בהמ"ז ואם אמר הב לן ונברך הוי היסח הדעת ואסור לו לשתות אלא א"כ יברך עליו תחלה ואכילה דינה כשתיה להרא"ש אבל להר"ר יונה והר"ן אכילה שאני שאע"פ שסילק ידו מלאכול ואפילו סלקו השלחן אם

רצה לחזור לאכילתו א"צ לברך פעם אחרת שכל שלא נטל ידיו לא נסתלק לגמרי מאכילה: (ז) מי שסומך על שלחן אחרים אפילו אמר הב לן ונברך לא הוי היסח הדעת עד שיאמר בעל הבית: (ג) אם לא אמר הב לן ונברך וגם לא נטל ידיו משנטל הכוס לברך הוי היסח הדעת: (ד) כשאדם נכנס לבית חבירו ויש שם חבורות הרבה שאוכלים וכל אחד מושיט לו כוס יש מי שאומר שמברך על כל א' בורה פרי הגפן כי בכל פעם הוא נמלך: (ה) הקרואים בבית בעל הבית לאכול מיני פירות ומביאין להם בזה אחר זה אינם צריכים לברך אלא על הראשון: (ו) אכל כל מאכל ולא אכל מלח שתה כל משקה ולא שתה מים ביום ידאג מפני ריח הפה ובלילה מפני ריח הפה ומפני אסכרה (פי' חולי חונק) והאוכל מלח אחר אכילתו לא יאכל בגודל (גודל הוא האצבע הגם. אצבע הוא קרוב לגם. אמה הארוך. קמיצה הוא הסמוך לקטן. זרת הוא הקטן) דקשה לקבור בנים ולא בזרת דקשה לעניות ולא באצבע דקשה לשפיכות דמים אלא באמה ובקמיצה (ועיין לעיל סימן ק"ע למה אין אנו נוהגין באכילת מלח ושתית מים):

סימן קפ (א) אין להסיר המפה והלחם עד אחר ברכת המזון: (ב) כל מי שאינו משייר פת על שלחנו אינו רואה סימן ברכה לעולם אבל לא יביא פת שלמה ויתננה על השלחן ואם עשה כן מחזי דלשם עבודת כוכבים עביד שנאמר העורכים לגד שלחן: (ג) קודם שיטול ידיו יכבד הבית שלא ישארו שם פירורין וימאסו במים של נטילה אע"פ שמותר לאבד פרורין שאין בהם כזית שמא יהא השמש עם הארץ שמותר להשתמש בשמש עם הארץ ויניח גם פירורין שיש בהם כזית שאסור לאבדן ביד לכך יכבד תחלה ועכשיו אין אנו נוהגים כך מפני שאין אנו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תד - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שיהי מצוה מצוה רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

מסלקין השלחן ואנו נוטלים הידים חוץ לשלחן במקום שאין שם פירורים וליכא למיחש למידי: (ד) אע"פ שמותר לאבד פרורין שאין בהם כזית מכל מקום קשה לעניות: (ה) נוהגים לכסות הסכין בשעת בהמ"ז ונהגו שלא לכסותו בשבת ויום טוב:

סדר לקוטי תפלות הימני:

תצו: אבינו מלכנו, עזרני ברחמיך להתקרב ולהתדבק ולהכליל בהצדיק האמת הזה אשר יש לו הכח הזה להכניס ולהאיר גם בנו אור האהבה הזאת שבדעת ותחנני ברחמיך הרבים ותעזרני שאזכה גם כן בזכותו וכחו לקח ולהכניע ולשבר ולבטל את יצרי הרע, ולסלק ולבטל ממני כל התאות וכל המדות רעות ויהיה לבי ברשותי תמיד, ואקשר כל המדות והימים שבלב אל הדעת הקדוש וכמו שבהדעת הקדוש המשרש בנו, אנו יודעים שמלא כל הארץ כבודך, עד אשר כפי מעט התנוצצות הדעת שמתנוצץ בנו מגדלתך ורוממותך ויחודך ואחדותך וממשלתך היו מתבטלים לגמרי כל התאות וכל המדות רעות כלם, ולא היה אפשר לנו להרים את ידינו ואת רגלינו בלעדך, כן תעזרנו שאזכה לקשר את הלב ומדותיו אל הדעת הקדוש הזה ויהיה לבי ברשותי, עד שאזכה ברחמיך לשבר ולסלק ולבטל ממני כל התאות וכל המדות רעות, ויהיה נכלל הלב ומדותיו הטובים בהדעת הקדוש, ויקבל לבי ומדותי מאור האהבה שבדעת, עד שאזכה גם בזמן ובימים ובמדות להשיג ולהבין ולטעם טעם אור הגנוז שהוא אור האהבה שבדעת ואזכה להבין ולהשיג סתרי תורה אמתיים, ותזכני ותעזרני לעלות בכל פעם להתקרב אליך ואל תורתך הקדושה ואל השלום בהתקרבות גדול יותר ויותר ואזכה תמיד להשיג סתרי תורה הגבוהים יותר:

תצו: וזכנו ברחמיך הרבים שיתגלה לנו התורה הגנוזה והצדיקים הגנוזים ואם אמנם אין העולם כדאי עכשו להשתמש באור הגנוז הזה, שהיא התורה הגנוזה והצדיקים הגנוזים אף על פי כן תעשה עמנו לפנים משורת הדין, ותעזר רחמיך וחסדיך האמתיים עלינו, ותעזרנו בטובותיך וחנינותיך הגדולים שנזכה שיתגלו לנו ברחמיך הרבים הצדיקים הגנוזים והתורה הגנוזה כי אתה ידעת ה' אלקינו שאין לנו עכשו שום סמיכה ותקוה כי אם על ידי הצדיקים הגנוזים והתורה הגנוזה כי הם לבדם מגנים עלינו עכשו בעמק הגלות המר הזה, בעוקבא דמשיחא, חוסה עלינו ברחמיך יהמו מעיך עלינו, ועזרנו לכבש את יצרנו, לסור מרע לגמרי כרצונך הטוב, ולעשות הטוב בעיניך תמיד עד שנזכה להנות ולטעם גם בעולם הזה מאור הגנוז וצפון וזרוע לצדיקים, כמו שכתוב: "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה" וכתוב: "אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו" ותמשיך שלום על עמך ישראל לעולם, ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם עד אשר על ידי רבוי השלום ימשכו ויתקרבו כל הרחוקים לעבודתך וליראתך באמת אפלו הרחוקים מן הקדשה מאד מאד בתכלית הרחוק אפלו המשקעים והמלקכים בכל מיני תועבות וטנופים ולכלוכים כלם יתעזרו באמת וישובו אליך ממקום שהם על ידי כח הצדיקים האמתיים העוסקים תמיד לגלות אלהותך ולפרסם אדנותך על כל באי עולם ולעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים ותמשיך גם עתה בעולם הזה השלום הנפלא שאתה עתיד לגלות לעתיד לבוא, כמו שכתוב: "וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירפץ ועגל וכפיר יחדו ונער קטן נהג בם לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים